

Regen, blubber en mist.

Eens waren wij het land van mist en regen.
Wij glibberden dagelijks over het vieze pad.
Heel vaak van dat glibberen genoeg gehad.
Toch dankten wij de Heer voor zijn zegen.

Eens baanden wij over en door het slijk.
Met lekkend schoeisel op weg naar huis.
Het verkleumde lijf te warmen bij het fornuis.
Ons baggerlandje was met stenen en zand omdijkt.

Eens was het bloed in onze aderen.
verworden tot modder door de koude regen.
Wij hadden het gratis, voor niets gekregen.
Met Gods zegen van onze vaders.

O Nederland mijn dierbare betonnen plaat.
Met betonnen huizen en betonnen wegen.
Geen modderpaden meer bij hozende regen.
Water massa's waar je gaat of staat.

O Nederland mijn dierbaar gebleven open grond.
Vol met draineerbuizen, die brengen de regen naar zee.
De droogte die er op volgt daar zitten we niet mee.
Grond, waar het modderpadje onzer vaders zich bevond.

O Nederland mijn dierbaar gebleven land van mist
Het wordende landje van droogte en hitte golven.
Wij worden onder lezingen van hoogleraren bedolven.
Maar het regen wat er valt wordt al maar verkwist.

O Nederland ons dierbaar kleiner stukje grond.
Waar ons lieve Heer niet veel meer kan zegenen.
Door de rioolbuizen en het beton helpt geen regenen.
Wij willen lief Heer gore blubber in een nieuwe morgenstond.

Het nog eens lezen van het fantastisch gedicht van de dichter Pa de Genestet
En het al lezende vergelijkt met onze hectische tijden deed mij wat
gedachten opwellen die ik graag aan allen meegeven die geroepen zijn ons
dierbare landje te leiden naar geen modder, geen droogte, geen stikstof, geen
CO2, Geen natuurvernietiging en nog veel meer geen.
Mogen zij ook nadenken over het stoppen van de ongebreidelde groei der
bevolking in ons dierbare Nederland.
Van harte aan bevolen

P.A. de Génestet (1829 – 1861)

O land van mest en mist, van vuilen, kouden regen,
Doorsijperd stukske grond, vol killen dauw en damp,
Vol vuns, onpeilbaar slijk en ondoorwaadbare wegen,
Vol jicht en parapluies, vol kiespijn en vol kramp!

O saaie brij-moeras, o erf van overschoenen,
Van kikkers, baggerlui, schoenlappers, moddergoân,
Van eenden groot en klein, in allerlei fatsoenen,
Ontvang het najaarswee van uw verkouden zoon!

Uw kliemerig klimaat maakt mij het bloed in de aderen
Tot modder; 'k heb geen lied, geen honger, vreugd noch vreê.
Trek overschoenen aan, gewijde grond der Vaderen,
Gij niet op mijn verzoek . ontwoekerd aan de zee.